

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Tayyip Erdoğan, sürekli artan
kira fiyatlarıyla ilgili konuştu:
"Abartılacak bir sorun yok."

**OH!
METROYA
YÜRÜME
MESAFESİNDEKİ
BANKI
KAPMIŞSIN!..**

Deliyim gözü kara deliğim

Güç zehirlenmesi yaşayan bir idarenin altındayız uzun süredir ama keyfiniz daha fazla kaçmasın çünkü sonu geldi. Sonu geldi dediğim de aslında olay bitmedi ama herkes mevzuya uyandı.

Sokakta evsiz kalan öğrencilere yurt yapmayı düşünmeyip milyarluk araçlarla başka bir ülkede (Amarikga) sokaklarda makam arabalarıyla Meybahlarla şov yapmaya düşecek kadar gerçeklikten ve halkından kopuk bir idareyle idare ediliyor. Çünkü kanun kural yok, duruma göre ya da adamında göre bir idare var sadece. İmkanınız varsa her şeyi yapabilir, imkanınız yoksa suçsuz yere yüzlerce gün paket şov olabilirsiniz. Bir tivit atıp hayatınız kararabilirken, neler neler yapıp hala maaşınız alabilirsiniz... Seçkin kesim ve sevilmeyen kesim olarak o kadar güzel bir şekilde ayrıldık ki, seçkin değilseniz her şey sizin üzerinize gelebilirken, seçkinseniz her yükten muafsiniz... Genelde bu işlerde böyle olur ama bu kadar da hiçbir simülasyonda bile yok. Verginin vergisini veren anlar anca bu durmu. Bir araba alırken üç araba da başkasına ikram edenler bilir bu durumu. Toprağını ekerken ürettiği ürünün yurt dışından geldiğini gören anlar. Tabii durum böyle olunca, öğrencisinden çiftçisine bir sıkıntı oluyor zamanla üst üste binen şekilde. Damar damar üstü sanki padişah büstü gibi bir ortam. Ya da arkadan füzelik, önden müzelik bir zihniyet. Yanıl yanılabildiğince...

Eğitim yok, sağlık yok, eşitlik yok, toplumu dinlemek yok, haliyle dert yok, dinlemek yok. Bomboş bir vizyon. Bomboş bir kalite anlayışı. Onbinlerce dolarlık saat takıp fakir ülkelerde aç çocuk okşama şovu, yüzlerce metreden halkını selamlama poz. Her şey poz. Hiçbir şeye de güven yok. Çünkü işine gelsin diye her ortamdan adam toplayıp, ana baci baba kardeş kayırıp, adaletten çok yakınlığa güvenen bir tuhaf sistemin içindeyiz.

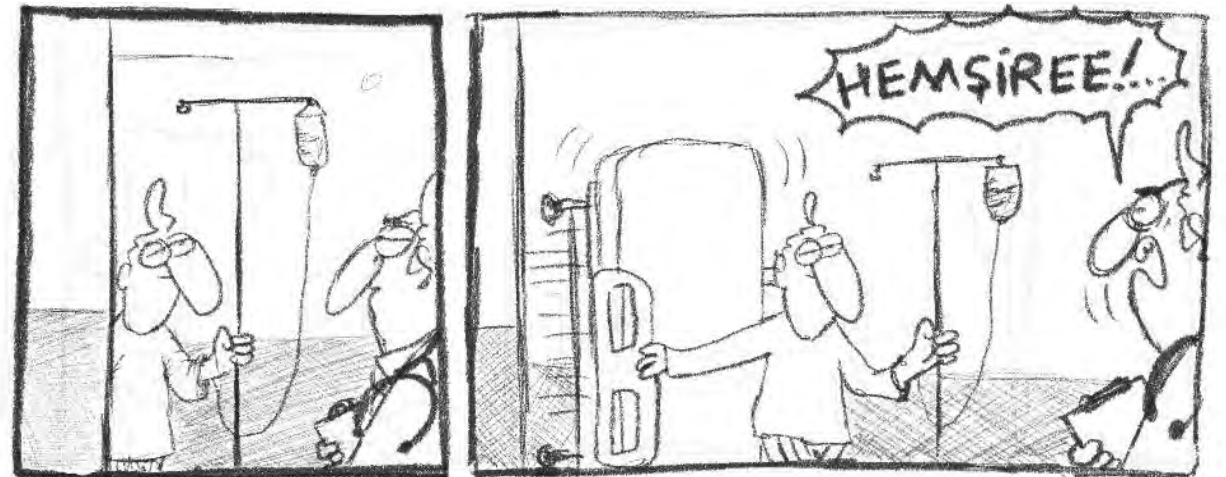
Bir bağlamda baktığımızda sadece bir kesim kazanıyor... Zamanla kazana kazana kazanmaya alışmış bu ekibin tabii ki taraktarları olacak. Aynı futbol fanatikleri gibi. Seyirci beş parasız maça girmeye çalışıyor, oyuncular kamyonla para kazanıyor, maçlar kaybediliyor ama fanatizm baki kalıyor. Vallahi taraftarlar için de zor günler bunlar, çünkü cepleri bomboş, karınları aç ama hala Meybahlarda gezenleri şakşaklamak zorundalar. Onların sevdasına da ihanet. İnsan en azından kendini destekleyenleri de görür diye düşünüyoruz ama o da yok. Sadece ayrıcalıklılar "ve" sefiller ve sevilmeyenler ve dışlananlar ve farklılar ve istenmeyenler ve çapulcular ve koskoca bu saçma düzen isyan edenlerden oluşmuş bir toplum yaratıldı zamanla.

Ama her şeyin bir zamanı ve bitişi vardır. Zincirlikuyu Mezarlığı'nın girişinde şu yazar "Her canlı ölümü tadacaktır"... Dolayısıyla bu kural her "canlı" gibi görünen düşünce için de geçerli. Her düşünce bir gün başka bir düşünce karşısında yitip gidecek, yok olacak. Bu zaten dünyanın kanunu. Sibel Can'ın da dediği gibi: Bu devirde kimse sultan değil, hükümdar değil, bezirgan değil. Bu kadar güvenme hiç kendine, kimse şah değil padişah değil...

Evet, maalesef ya da artık, monarşinin çöküşü başladı. Herkes her şeyin farkında. Ödünüzü koparacak bi' fikrim var. Hepimiz yok olucaz, ve hükümdar, bir onun haberi yok, haberi yok. Dil boşa dönüyor herkes günahkar. Şarkılar bile bunu söylerken büyük bir geminin batışını uzaktan izler gibi izliyorum korkunçluğun ve bencilliğin alabora oluşunu. Bence siz de izleyin. Çünkü artık olanlarla kendimizi üzmenin anlamı yok. Zamanın önüne kimse geçemiyor, her şeyin bir sonu var ve o sonu hep birlikte göreceğiz.

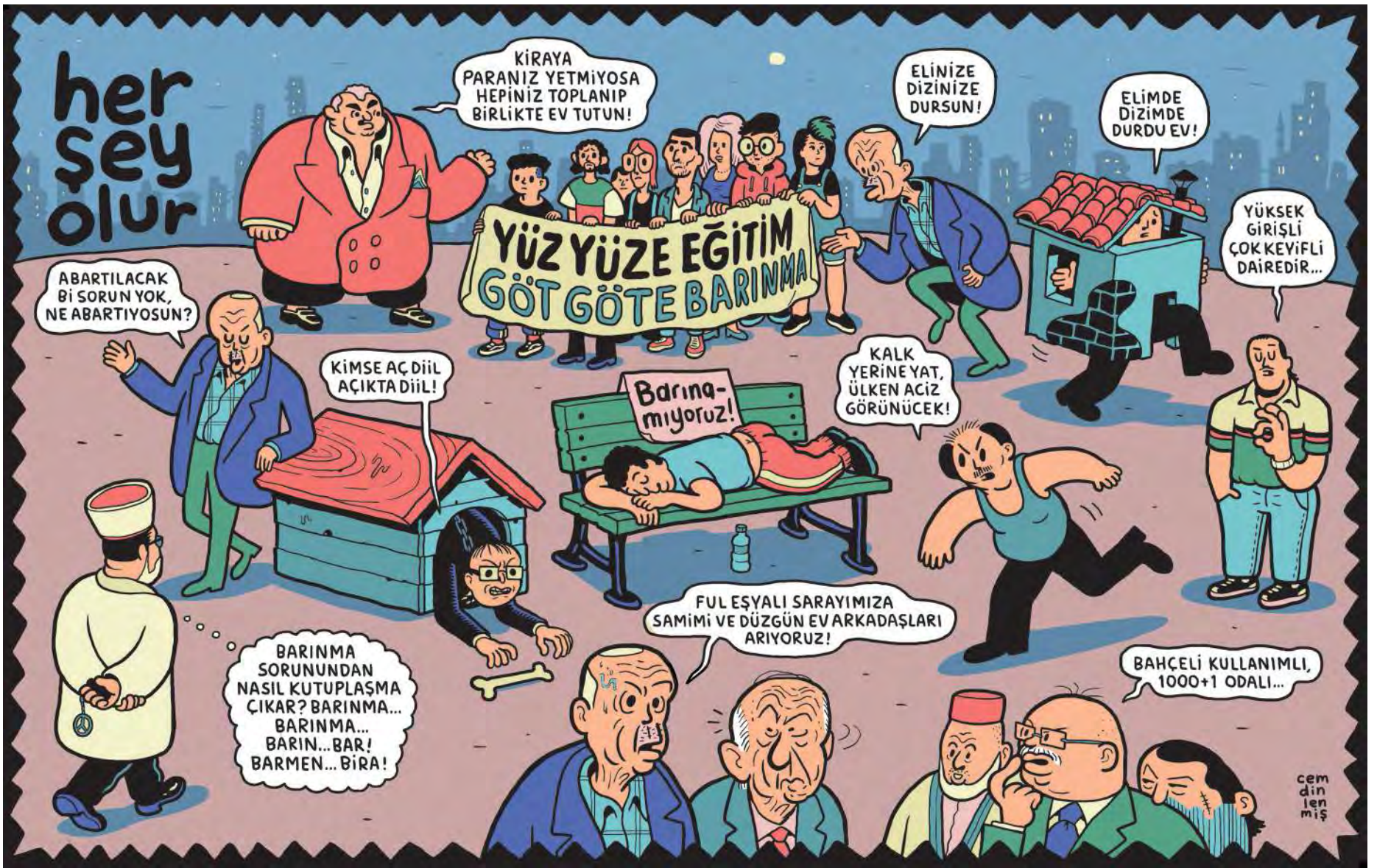
O gün büyük binlerce eğlence olacak. Hep beraber göreceğiz o günleri. Eğlencemiz günler sürecek ama bir sonraki engeller de her şekilde gözümüzün önünde olacak.

Onları da aştık mı tamamız bence. Devasa bir yıldız gibi kendi içine çökecek bir kara deliğe tanık olacağız.

ilker altungök

Vur Kır Parçala

Twitter'da bir video izledim, izlemez olaydım. Adamın biri, kendi ifadesine göre gece 02:30'da evinin önünde gürültü yapan insanları **uyarmak** için elinde sopayla aşağıya

inmiş bağıyor. O sırada ne oluyorsa, çemkirdiklerinden birine sopayla girişiyor ve kafasına vuruyor. Darbeyi alan, bilincini oracıkta yitirerek yere kapaklanıyor. Korkunç bir olay, gözümüzün önünde bir insan ölümün eşğine geliyor. Türkiye'de gazetecilik öncesinde sonrasında ne olduğuna falan araştırmadan, zaten videoyu izleyenlerin de çıkarabileceği bilgileri haber metnine yazmaya indirgendiği için konuyu tam bilmiyoruz. 5N 1K'daki N'ler bizim gazeteciler için Erkin Koray'ın Na-na-na-nay-nom'u çünkü. Ama konumuz gazetecilik değil. Gazetecilerin bile konusu gazetecilik değil, bizim niye olsun? Benim derdim video ve videoya tepkilerle zira videonun altında ilginç bir resm-i geçit var.

Resm-i geçidin en ön sırasında sopalı saldırganlara yönelik **“O sopayı bilmem nerene bilmem ne yapmak lâzım,”** pankartının altında yürüyenler var. Hatta adamla yetinmeyip, annesini falan da aynı sayımla cezalandırmak gerektiği konusunda dövizler taşıyorlar. Dövizlerin kiminde öyle yaratıcı işkence ve intikam fikirleri var ki, Cannibal Holocaust filmi yanlarında Susam Sokağı kalır. (Genç okura google ödevi: Cannibal Holocaust) Bu grup esasen olayın failinden daha fazla şiddet uygulama yanlısı olduğunu söylemeye çekinmediği gibi Sippenhaft'ı geri getirerek adamın yedi sülâlesini de aynı suçtan infaz etmek istiyor. Bu korteji tecavüz davalarında zanlıları tecavüzle cezalandırmak isterlerken de sık sık görüyoruz.

Bu grûhın hemen ardından **“Polisi arasaydın ya, neden aramadın?”** taraftarları yürüyor. Tabii ki 155’in kimi zaman cevap bile vermediğini, sesli yanıt sistemiyle karşılaştığını, tut ki cevap verildi, bu tip şikayetlere kulak asılmadığını ve ola

ki ekiplere haber verildi, ekiplerin arabayla o sokaktan şöyle bir geçip gitmekten başka hiçbir şey yapmadığını bilmiyorlar. Tabii bu kortejdeki polisi aşkı o denli büyük ki, izledikleri yirmi saniyelik videolanı sorular saldırganın polisi hiç aramadığını net bir kesinlikle saytabiliyorlar.

İflâh olmaz polis âşıkları kortejini **“Bireysel silahlanma haktır! Ya bize de böyle saldırırlarsa?”** pankartlarıyla bireysel silahlanma yanlıları izliyor. Taşdıkları dövizlerde kendilerini savunmak adına yasal ve kolayca ateşli silah edinmek istediklerini dile getiriyorlar. Tabii savundukları kolay silahlanmanın sopayla aşağıya ineni de kapsayacağını, istedikleri olduğunda o adamın aşağıya sopa değil tüfek ya da tabancayla ineceğini akıl etmiyorlar. Hepsı sadece kendisine silah izni verilecek zannediyor. Bireysel silahlanma yanlılarının örnek gösterdikleri vakada saldırgan zaten silahlıysa bu sefer daha da ağır bir silah tercih edeceğini falan hiç düşünmüyorlar.

Bireysel silahlanmacıların ardından **“Oradaki diğer erkeklerin elleri armut mu topluyor, neden bir olup adama girmiyorcu,”** potansiyel fail ve maktûl kafes dövüşü tutkunları geliyor ve **“Karacığesine çalış!”** **“Sopayla saldırırsa yakınına gir!”** **“O pozisyonda eğilerek adamın ayaklarına hamle etmen sonra da kafanı yukarı hızla kaldırıp çene altına indirmen lazım,”** gibi garip dövizler taşıyorlar. Evlerden ırak bir gürhür; dertleri anladığı kadarıyla kavganın kısa sürmüğü olması çünkü daha fazla insan kavgaya müdahil olmadığı, karşılıklı yumruk ve tekmele izleyemedikleri için hayâl kırıklığına uğramış görünüyorlar. Bu grubun içinde ayrıca bir küçük grup olarak **“Bu yaptığın kavgaya adabına aykırı!”** dövizleriyle yürüyenler de var.Yakın dövüş görgü kuralları kitabının ortak yazarları olduğunu sandığım bu arkadaşlar kendilerince bir takım kurallara inanmışlar, bir kavganın nasıl olması gerektiğine dair minder hâkemliğine adaylar. Gelecekte Sokak kavgaları minder hâkemliği diye bir kadro açılrsa da başvursak diye bekliyorlar.

Kafes dövüşü tutkunları ve sokak dövüşü minder hâkemleri

kortejini muhtemelen benzer dertten muzdarip **“Eline sağlık yığdım, bir tane de bizim için vuraydın”** korteji takip ediyor. Onlar da aynı dertten çok çekmiş. Henüz aşağı inip kimseye sopayla saldırmamışlar ama hep istemişler. Gecelerce bilene bilene içlerine akıttıkları zehir vekaleten sopalı saldırgan vasıtasıyla boşalmış, kendilerini sonunda 1-0 önde hissediyorlar ama çoğunluk karşı tarafta olduğu için deplasmanda gol atan ikinci lig takımı sessiz seviniyorlar. Ama içlerinin yağlı bu kadar eridiğine göre onlar da geleceğin sopalı saldırganları. Kendi payıma onların da yakınında olmayı tercih etmem.

Ha olay mı ne? Herhâlde bir kaç zamandır, belki bir yıldır belki bir aydır evinin önündeki gürültüden şikâyet eden bir adam var ortada. Kuvvetle muhtemel polisi aradı gelmediler. Gelmezler. Gelseler de bir görünüp giderler. Adamın bir delirme eşiği var. Psikoloji dersinden aklımda yanlış kalmadıysa egosunun kuvvetine bağlı olarak, egosu ne kadar zayıfsa bedeni id'in etkisi altına daha çabuk girer. Belki üç yıldır her gün polisi arıyordu belki sadece o gece defalarca aradı istediğini elde edemedi. Ha sonunda ne oldu? Cancel Culture'ın, İfşa akımının reel hayattaki karşılığı yaşandı. Hukukun işlemediği, kolluk kuvvetinin görevini yerine getirmediği bir yerde medeni hukuk çerçevesinde çözülmesi iktiza eden bir hadise ceza hukukunun konusu oluverdi.

Arkadaşlarım, kardeşlerin, ablalarım, abilerim. Bu çok iyi bir gidiş değil. Küçükük bir olay gibi gözüküyör ama olayın kendisi, tüm merkez bankası verilerinden, ILO istatistiklerinden, Dünya Bankası verilerinden falandan feşmekandan çok daha belirgin bir "failed state" de denilen sistem çöküşü alâmeti. Hukukun olmadığı, hemen hiç kimsenin hukukun olmamasını çok da dert etmediği bir durumun başka açıklaması olamaz. Ayrıca gösterilen tepkiler de, tüm ülkenin sadece topluca vatandaşlık bilgisi eğitimine değil aynı zamanda antidepresan tedavisine de başlaması gerektiğinin kanıtı gibi.

OLIMPOS

BüyüMEK

Helal Olsun Ali Fuat

Siz bu satırları okurken muhtemelen bir genç girişimci, bir İstanbul kafesinde, yıllardır açılmayan bir ihalenin haberini bekliyor. İhaleyi açmayı mümkün kılacak gerek muhalefet gerek iktidardan önemli

insanları tek tek görüntülü arıyor, telefon aralarında sinir krizleri geçirip biraz önce kibar kibar kravatını övdüğü yetkiliye sövüyor. Hatta yüksek ihtimalle siz bu satırları okumuyorken de benzer bir mesainin içinde yaşıyor (çünkü bu tarz taze şirketlerin ilk 10 yılı böyle geçer). Bu satırlar yazılmadan 27 yıl önce doğmuş olan bu fütürist zekâ, yaratıcılığı öldürdüğü için ilkokul dahil bütün okulları yarıda bırakmış, ailesinden gelen maddi gücüyle yurt içi ve yurt dışında çeşitli yatırımlar yönetmiş, 5-10 yıllık küçük projeler yerine her zaman 50-100 yıl sonrasının ihtiyaçlarını gözetmiş. Nihayetinde bir gün, aile mezarlığının yeriyle ilgili çıkan bir sorunu çözmeye çalışırken, esas projesini bulmuş: Dikey Mezarlık.

Bilmiyorum kız arkadaşınızla parklarda gezmeyi seviyor musunuz? Ya da iş çıkışı dostlarla halı saha maçı yapmak olmazsa olmazınız mı? Kötü haber: Hali hazırda yaşayan 7 milyar insanın öldüğünde bunların hiçbirini yapamayacaksınız. Her yer mezarlık olacak. İşte dostumuz, adına Ali Fuat diyelim, burada devreye giriyor. Kanepeyi kapıdan geçiremeyince "Bir de dik deneyelim" bakış açısını mezarlık sorunu için düşünüyor, gökdelen mezarlıklar üzerine yoğunlaşıyor ve mesire alanları ile halı sahaların kurtarıcılığına soyunuyor. Siz bu satırları okurken yine sizden birilerinin "Helal olsun Ali Fuat" diye mırıldandığını tahmin ediyorum. Ali Fuat gerçekten doğru bir noktaya parmak basıyor ama Avrupa'da o noktaya parmaklar çoktan basılmış, ihaleler açılmış, 50 katlı dikey mezarlık apartmanlar dikilmiş. Hong Kong'ta ev bulma sorunuyla yarışacak kadar büyük bir mezar sorunu varmış. Manzaralı lüks mezarlar, kapış kapış gidiyormuş.

Ortalama bir insanı üzecek bu özgünlük ve geç kalma problemi, hacıyatmaz gibi bir motivasyona sahip girişimci Ali Fuat'a moral kaynağı oldu. Yurt dışında tuttuysa, Türkiye'de tutmaması için bir engel yok. Onlar da ölüyor, biz de ölüyoruz; onların cesedi de geç çürüyor, biz de geç çürüyoruz. Gel gör ki lobiler, araya adam sokmalar, mezar yeri bulamayanların şikayetleri, birkaç münferit üst üste gömülme hadisesi bile Türkiye'nin vizyonsuz yöneticilerini dikey mimariye "henüz" (Ali Fuat'ın eklemesi) ikna edemedi. Akıllarına girmek için yapmadığı kalmadı. 70 yıllık dönüşümlü binalar bile tasarlandı. Bina hayatına kreş olarak başlıyor, sırasıyla okul, apartman, huzurevine dönüşüp en sonunda dikey mezarlık olarak son halini alıyor. Yufka yürekli bir belediye görevlisi tarafından "korkunç" bulunarak reddedildi.

Ölüler zaten yeterince yer kaplamıyor mu hayatımızda? Hindistan'da çürüsün diye akbabalara verilen, Fransa'da yeraltına üst üste gömülen cesetler; Almanya'da 5 yıl sonra gömüldüğü yerden çıkarılıp toplu bir yere kaldırılan kemikler... Herkes şehrinin alanlarına sahip çıkıyor çünkü yaşanacak ömürler, uzanılacak çimlen, atılacak gol veya goller var. Sıra Türkiye'de.

CEM GÜVENTÜRK

mert Dolapçioğlu

"Bütün dertlerimiz, yalnız kalamamaktan kaynaklanıyor."
- Jean de la Bruyere

*** Zaman, bütün saatlerden daha değerli...**

* Robin Hood'u okudum, aklımda en çok kalan şey, ilk fırsatta avlayıp kızarttıkları geyikler oldu! Ağır misafir mi geldi ver oku, punduna mı getirdin vur geyiği, kutlama mı var harla ateşi. Oranın eşkiyası bizimkine ne kadar da benzemiyor! Robin Hood, yazarı Howard Pyle'dan daha ünlü, neredeyse anonim sayılacak. Yalnız final beklenmedik şekilde hazin: Korkuya kapılan bir yakınının ihaneti bitiriyor efsaneyi,, sevgi hayata ne kadar yakışıyorsa, korku da ölümü öyle çağırıyor...

*** Ben cevaplar ararken, sorular değişiyor, bu hep de böyle oluyor...**

* Artistik patinajı çok seyrettik millet olarak, tek kanallı TRT sağ olsun! Düşene üzülen, inadına destek olan bir halk olduğumuzu seyredenlerin tepkilerinden anlardım. Benim aklımda en çok kalan, Igor Bobrin oldu. Rus sporcu, genellikle yarışlar bitince, 'klasman dışı' olarak, gösteri amaçlı çıkardı. Mutlaka esprili müzikler eşliğinde komik hareketler içerirdi gösterisi, genellikle Soğuk Savaş dönemi olduğu için Amerikan kültürüyle dalga geçirdi. Bencileyin Akrep'miş, 14 Kasım 1953, St.Petersburg doğumlu. Güzel geçsin zamanların Igor Bobrin. Asla unutmam seni...

*** Sahtesiyle karışmasın diye, düğünde falan altın verirken üzerine adını yazma modasından bahsetti arkadaşım, "Tam manasıyla altına imzamı atarım!" dedim.**

* İlkokula başlayan Lale Leyla ile acar oyunlarımızdan biri doğru-yanlış, ne zaman sıkışsam 'timsahlar voleybol oynar' diyorum, aramızda geyik oldu. Öğünç Ersöz kardeşime çizdirdim, yine dedim aynı cümleyi, Lale yanlış deyince de bu ne o zaman diye gösterdim. Bi saniye kadar aklı çıktı...

*** Şekli, rengarenk, pahalı içkilerin yanında su en ucuz ya da bedava**

barlarda. En gerekli, en uyumlu madde. Su, oranın Keloğlan'ı...

* Cebelitarık, adını Berberi kumandan Tarık bin Ziyad'dan alıyor. İspanya'nın 711 yılında müslümanlar tarafından fethedilip, Endülüs haline gelmesine öncülük eden Ziyad, ünlü "Yaktım gemilerimi, dönüş yok artık geri" deyişinin sahibi. Rivayete göre, karaya çıkan ordusunun herhangi sebeple dönüşünü engellemek amacıyla teknil gemilerini yaktırmış! Gözü karaymış vesselam! Ona piromanyak diyemeyiz, şartlar gereği sadece bir kez yakmış gemileri, sürekli alışkanlığa dönüşmemiş...

*** Başkasının mutluluğunu kendi mutsuzluğu addeden ruha vahlar, eyvahlar olsun...**

* Zevklendiği zaman mırıldayan adam tanıdım. Kedi gibi. Engel olamıyordu. Diyelim iki arkadaşını tanıştırdı, onlar da iyi anlaştılar, bizimki durumdan memnun olduğu için zevk içinde mırıldanmağa koyuluyordu! Acaba bana mı öyle geldi dedim, takip ettim, mırıldanma sık sık tekrarlanıyordu! Birisi komik bir şey mi anlatıyor, bizimki hafif mırıltıyla dinliyordu komik anlatıyı. Homurdanan çok gördüm, mırıldanan yegane...

*** Bazı polemikler "Başkent Derbisi" gibi, izliyorum izlemesine ama netice beni pek de ırgalamıyor, teknik olarak ilgiliyim!**

* Nahid Sırrı Örik'in "Abdülhamit Düşerken" romanını okudum. Bir tarihi romanı böyle heyecanla elimden düşüremeden okuyacağım aklıma gelmezdi. Mükemmel bir kitap. Yönetmen Ziya Öztan filme çekmişti bu yapıtı, onu da izleyeceğim ama daha izlemeyen kitabının daha güzel olduğunu söyleyebilirim! Çünkü bu hep böyle. Alfred Hitchcock'tan okumuştum, iki keçi film bobini yerken, biri "Çok lezzetli" diyor, diğeri "Kitabı daha lezzetliydi!" cevabını veriyor. Bu romandan öğrendiğim bir detay bilgi, Sultan Mahmut'un kızlarından ikisini vezirlerinden Hüsrev Paşa'nın kölelerine vermesi! Ve hatta bir başka damadı da çarşıda bir dükkan çırağıyken görüp beğenerek yanına aldığı ve yetiştirdiği köylü çocuğu Mehmet Ali Paşa. Vay seni hayat...

*** Ayak, bütün ayakkabılardan daha güzel...**

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin
Gülmen

Macera adı: Çağın gereklilikleri.

STENDHAL SENDROMU

Bir kişinin herhangi bir sanat eserinin ihtişamına kapılıp kendinden geçmesine ve hatta bayılmasına Stendhal Sendromu deniyor. Buna en yakın şeyi iki gün önce, anne evi ziyaretim sırasında

yaşadım. Annem emekliliği sonrasında İSMEK'in cam boyama, cam işleme, ahşap boyama, deri boyama ve deri işleme kurslarına katıldı. Sene sonu sergilerine değişik formlarda onlarca eseri seçildi, beğeni topladı, ilgililerine hediye edildi. Bir akşam kucağında iki dolu koliyle eve gelen annemi kapıda karşılayan babam, kolilerdekini Rize peyniri sanınca çok mutlu olmuştu: "Akşama mıhlama mı var?" "Hayır koklama! Zararlı." "Ne var içinde?" "Kurstu yaptıklarımız." "Tamam bir ara mıhlama da yeriz değil mi?" "Tabii yeriz."

İSMEK yeni kursiyerlerin eserlerine yer açmak için eskileri sahiplerine iade etmişti. Annem kolileri açıp eserlerini evin dört bir köşesine yerleştirirken babam akli mıhlamada kaldığı için çok fazla ilgilenmedi: "Belki Akin da gelir, birlikte yeriz. Di mi?" "Tabii yeriz."

Bir kaç gün içerisinde evin kapısını elinde koliyle çalan bu defa bendim. Harem Otogarı'na Rize Ses Seyahat otobüsüyle gelen Rize peynirini teslim alman ve akşam yemekli aile toplantısına katılmam rica edilmişti. Kapıyı açan babam koliyi hiç bekletmeden alıp mutfığa koşunca, portmantoya asılan ilk eser gözüme çarptı: "Dört tane üçgen iç içe, 25x25, Cam Boyama, 2011."

Sağımda solumda irili ufaklı bir çok yeni obje gözüme çarpmaya başladı. Elimi yıkamak için gittiğim tuvalette sevimli bir köpek dostumuz, cam üstüne boyanmış. Çocukluğunun geçtiği evi bir sanat galerisindeymişim gibi tekrar gezmeye başladım. Ahşap işlemeli çerçeveler, deri kaplı vazolar ve daha niceleri başımı döndürüyordu. Mıhlama hazırlanınca hep birlikte salondaki yemek masasına geçildi. "Kafasında su testisi taşıyan Afrikalı gariban kadınlar, 40x40, Deri İşleme, 2013." Yemek masasının hemen arkasına asılı olmasını fazla didaktik buldum. Ayrıca dikkatli gözler kadınlardan birinin üstünün çıplak olduğu rahatlıkla görebilir. Bunun ciddi anlamda sorun olabileceğini düşünmekle birlikte o günün doğal akışında gelmesini tercih edip mıhlamadan ilk lokmayı aldım.

Mıhlamanın sofrada bir yandan da sohbet etmeye uygun bir yemek olmadığını söylesem sanırım kimsenin itirazı olmaz. Çay höpürdetmeler dışında sessizlik hakim. Uzayan peynirleri ehliştirmek için kalkıp inen kolların altından yeğenimi görüyorum. Henüz mıhlama yeme ehliyeti olmadığından kendine özel hazırlanan köfteleri yerken çok mutlu. Beş dakika içinde tabaklar boşalıp da tansiyon düşünce konu evdeki sergiye geliyor. Bir hobi eşya dükkanı açılması gerektiği fikri hızlıca bertaraf edildikten sonra, henüz sergilemeye başlanmayan sürpriz bir parçanın varlığı müjdeleniyor. Masada meraklı bir bekleyiş, babamın heyecanından ne geleceğine hakim olduğunu anlıyorum. Az sonra annem elinde yassı bir tabakla gittiği yerden geri dönüyor. İşte tabağı meraklı bakışlar altında masaya getirip ters çevirdiğinde Stendhal Sendromu'na yakı bir şey yaşamış olabilirim. Tabağın ters yüzünde yeğenimin aynı az önce köfte yerkenki mutlu halini yakalamış bir fotoğrafı, cam yüzey üzerine olduğu gibi işlenmiş. Bu ürkütücü ve aynı zamanda coşkulu parça kesinlikle sergideki en etkileyici parça. Doğaçlama bir seremoni eşliğinde salonun baş köşesindeki yerini alırken olduğum yerde mıhlanıp kalıyorum: "Torun Kafası, 10x10, Cam İşleme, 2016."

Devamı haftaya.

Bayilerde marketlerde

ÇIKTI!

www.uykusuzdukan.com.tr

Merhaba.

Biraz önce kuzenim geldi yine eve. Geliyor, durduramıyorum. "Gelme" diyor, yine geliyor. "Gelme" dediğim zaman zaten daha çok geliyor. Engel olamıyorum. "Çok denyo insanlar tanıdım Alpay, tanımadım değil" dedi. "Ben de tanıdım, kim tanımlıyor ki denyo insan" dedim. "Herkes birbirine göre biraz denyodur zaten" dedim. "Sen bir başkasına göre denyosundur, bir başkası sana göre denyodur" dedim. "Yeter emmi gibi konuşma" dedi. "Haklısın" dedim. "Haklıyım tabii ki" dedi. "Ben kendime göre denyo insan örneklerinden birini anlatmak istiyorum mesela" dedi. "Anlatmazsan şerefsizsin" dedim. Anlatmaya başladım. "Biliyorsun bir dönem doğaçlama tiyatro yapmıştım ben de, furya gibi bir şeydi, herkes yapıyordu, biz de yaptık, biraz amatör, biraz profesyonel, ortaya karışık oyunlarımızı oynuyorduk işte, yeri geliyor eğleniyor, yeri geliyor eğlenirdiyorduk, yeri geliyor, olmuyordu pek, birgün bir arkadaşımı davet ettim oyuna, başarılı sahnelerden biriydi, sonra bir iki ay sonra onun evine çok yakın bir yerde yine sahnemiz oldu, ben de tekrar davet ettim, sigırın yazdığı cevaba bak, **ben bir şeyi bir defada anlayabiliyorum**, neyi anlayabiliyorsun anasını s.ktiğim çocuğu, senin bir şeyi anlamam mümkün mü acaba, bak benim bile en az üç arkadaşım var, bu ayı, sırf bu tavırları yüzünden yapayalnız, bazen bir bara gidiyoruz, bunu görüyorum, tek başına takılıyor, herkes nefret ediyor kendisinden, şerefsiz ya, lan sen neyi anladın acaba, ayrıca doğaçlama tiyatro bu, her oyun başka, orospu evladı ya" dedi. Tek solukta kustu hincini yemin ediyorum o oldu. "Çok

sinirlendirmiş seni" dedim. "Çok ağabey" dedi. "Yoksa sen böyle cinsiyetçi küfürler etmezdin pek" dedim. "Sinirle onu mu düşünüyor insan, ayrıca küfürün cinsiyetçisi mi olur, küfür küfürdür, .rospu evladı ya, ölsün gebersin şerefsiz" dedi. "Öyle diyorsan öyle olsun madem" dedim. "Öyle diyorum" dedi, gitti. Sustum. Hak vererek sustum. Tabii bunu bir de karşı taraftan dinlemek lazım ama niye dinleyeyim şimdi karşı taraftan, benim o kadar vaktim mi var.

O değil de Kandilli'deki parktaki leyleğin resmen bir Pazar'ı yok. Cumartesi'si bile var sayılır ama Pazar'ı kesinlikle yok. Böyle bir kalabalık. Hayvanı görüyorum, bir gölge kuytu bir yere sığınıyor, yerinden kalkıp da şöyle bir, "ya bu parkta da ben bir gezeyim, ağzıma iki balık atayım, bir yudum su içeyim" demiyor, öyle bir kalabalık. Gözlemliyorum, bütün bir Pazar gününü, zerre hareket etmeden, hiç enerji harcamadan, öyle orada geçiyor durarak. Uğur Durarak. Enerji harcarsa yine bir şeyler yemesi içmesi gerekecek çünkü. Hiç risk almıyor. Hareket etmiyor çünkü hareket alanı yok çocuğun, öyle bir kalabalık. Görünen o ki, havalar iyice soğuyana kadar, leyleğimizin bir Pazar'ı yok. Pazar'lar eziyet bizim leyleğimize. Cumartesi'ler bile gerçekten idare ediyor, ama Pazar'lar, aman Allah'ım diyorum, Hindistan treni, öyle bir kalabalık. Ben parkın içine hiç girmeden kenardan bakıyorum öyle, ben kendim bunalıyorum, daralıyorum, öyle bir kalabalık. Geçekten çok kalabalık. Büyük kalabalık. Evet, kalabalık.

Asıl o değil de, korona'dan herkes ölse, alacağı olağanüstü ruh hastası önlemlerle, bu illete asla yakalanmayacak ve ölmeyecek tek bir kişi vardı, o da Orhan Kural'dı, korona'dan önce ölenlerden biri oldu. Ben buna hala çok şaşıyorum.

Kuzenime dedim ama sanırım ben de çok pis ağzımı bozacağım birazdan, o olacak. Geçenlerde Bağlarbaşı'nda parkta yabancı

güvercinlerin arasından evcil güvercin yakaladım. Bango türü. Kısa gaga. O kadar halsiz düşmüş ki, elimle yakaladım. Eve götürdüm. Besledim bir iki saat büyüttüm. Bileğimde de bileziği vardı. Orada bir telefon numarası yazıyordu. O numarayı aradım, açmadı o kişi. Sonra kuşun fotoğrafını çekip mesaj attım. "Merhaba, bu kuş sizin mi acaba?" diye.

Birkaç saat sonra mesaj geldi. "Kimsin sen kardeşim!" Ananın .mıyım ananın .mı, .rospu evladı seni! Demiştin ama "ağzımı bozacağım" diye. Çünkü bu insanlarla başka türlü iletişim kurmak mümkün değil. Ben o kadar sana iyilik yapacağım diye uğraşıyorum, senin tepkine bak. Aradım. Güzelece bir dersini verdim. Nihayetinde de, "sizin gibi bir insana ben kuş muş vermem" dedim. Dönek ve bango besleyen bir arkadaşım var. Kazım Karabekir Mahallesi'nde yeri. Ona mesaj attım yine fotoğraflı. Hemen aradı beni. "Bana getirirsen sevinirim" dedi. Götürdüm ağabey. Güvercinlerin dilinden çok iyi anlayan biri bu arkadaş. Türkiye'nin en iyilerinden biri yani kendisi. Zaten kuşu alır almaz saldı hemen, "bir yere gitmez" dedi. Ben, "sen napiyorsun" demeye kalmadan, bir de uçurdu, kuş diğer kuşlarla birlikte dört tur atıp geri döndü. Aklım çıktı. Normalde bir kuşu bir kümese alıştırmak bir hafta sürebiliyor. Bir saniyede alıştırdı. Kuş tam yerine gitti yani. Diğeri de şimdi arayıp duruyor. Ağlıyor telefonda. Günlüğüne yazsın ne yapayım yani. Önce bir adap bilin şerefsizler sizi ya.

Marketten asla almayacağım şeyler var. Mesela bunların en önde gideni roka. Bana kimse roka aldramaz. Aldıramıyorlar. Almam, alamam.

Cuma 20.30'da Kadıköy Kılçık Mekan'da sahnem var. Görüşelim.

Hoşça kal.

ÖZER AYDOĞAN

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Bilirim, yalan, hepsi yalan;/ Taka olduğum, tekne olduğum yalan;/ Suların kaburgalarındaki serinliği,"

Orhan Veli

Yüksek sıra binaların koyu tonlarla gölgelendirdiği caddeyi dik kesen daracık sokakların hizasında, o sokak aralıklarından sızan incecik güneşli sarı çizgilere yatmış sokak köpekleri. Hem de öğlen vakti. İşte yazın bitişinin ıslak imzalı sahibi belgesi. İnsan söylemesiyle olmaz. Beşer şaşar.

Kızılgerdan Kuşu

Kuşları gönderdim, (çeşitli kabalıklarla, yazdım nedenini) yıldılar, ama kendim gidemedim henüz. Olmadı. Uzdı biraz. Kuşsuz kanatsız boş balkonlu günler. Dımdızlak. Hiçbir an boş kaldığı olmuyordu. Okul bahçesi gibi cıvı cıvı. Perde kapalı olduğunda bile, kıpırtılı kuş gölgeleri... kanat sesleri. Çok sevdiğim William Blake şöyle yazmıştı : " Kumru ve güvercinlerle dolu bir kumru evi / Titretir Cehennem'in tüm bölgelerini." Bak. Boşalınca da demek tersi oluyor işe; Ondand; Cehennemimin harlanması. Son günlerde. Bir önceki dizeler şöyle; "Kafese kapatılmış bir kızıl gerdan kuşu, / Boğar tüm Cennet'i öfkeye" (Kızıl Gerdan; "Nar Bülbülü" yani) Şiirin bütünü müthiş, okumayana; "Masumiyet Kehanetleri" Sinekten güveye eziyet ettiğimiz bütün mahlûkat tek tek bahis konusu ediliyor neredeyse. (Neyse balkonundan kuş kovana bir şey dememiş hazret) Bir başka dize şöyle:

"Yabani Geyik, orada burada gezerken, / Uzak tutar İnsan Ruh'u'nu üzüntüden." (gerçekten; bilmediğim etmediğim bir uzak ormanda bir geyiğin, --avcıların şerrinden azade-- şu anda kafasına göre öylece dolaşmakta olduğunu bilmek... haklı)

"Yaz Bitti" falan diye yazıyorum ya ikidir. ("Yazın bittiği her yerde söylenir/Ülkü Tamer) Aslında zihnim ne bir mevsimin bitişiyse ne de diğerinin

başlayışıyla sahiden/eski anlamıyla ilgili. Bilincimin derinlerinde, umutsuzca sahiden ilgilendiği tek bitiş; korona'nın bitışı galiba. "Her yerde" o bitiş söylensin. Gerisi laf... O haberi görebilecek miyiz? İkinci Dünya Savaşının bitişini duyuran o cızırtılı radyo anonsu... Radyoya eğilmişler. Bir belgeselde görmüştüm. Herkes sokaklarda öpüşüyor falan... Ama sanki tersi/ beteri daha yakın ihtimal gibi görünüyor şu ara. Korona'nın getirdiği yıkımının tetiklediği bir çeşit dünya savaşı.

("harb i umumi") Salgın ve savaş. Bitiş değil başlangıç haberi. O çeşit durumlar öncesi olan bitenlere çok benzer şeyler oluyor sanki. (maazallah)Yapılmış anlaşmaları iptaller. Hızla yeni hizalanmalar. Fransa'nın ABD ve Avustralya'daki büyükelçilerini geri çekiş sözgelimi. Hayret! Geldim gidiyorum benzerini görmedim.

Yazıyı Blake'in yapılmasının "tüm Cennet'i öfkeye" boğduğunu söylediği eylem; "bir Kuş'u kafese koymak" (hayvanları kafeslere koymak)hakkında bu sefer; bizim en büyük şairimiz Ahmet Haşim'in bir seyahatinde; Paris Hayvanat Bahçesi'nde şahit olduğu acı sahneleri tasvir ettiği muhteşem satırlardan kısa bir alıntıyla bitireyim: "... Eylül sonunun bu kapanık ve serin gününde bahçenin bütün ağaçları durgun ve karanlık... (...) Derinden derine, perişan kuş feryatları bin tempoda hayvan bağırımları işitiliyor... İnsan daha kapıdan girerken

bir gurbet ve ıstırap bahçesinin eşğine ayak bastığını anlıyor. Evvela kuşların bulunduğu tarafa saptım." Epeyce dolaştıktan sonrasını ise şöyle anlatıyor üstad: "Teessürüm tahammül kabiliyetimi geçmişti. Artık kafeslerin önünde çok durmadan geçiyordum" Herneyse, yazı bu kadar...

William Blake 1757-1827

Ahmet Haşim 1887-1933

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

"d,leri" "k,leri" "t,leri" "r,leri" söyleyemiyorum "goggoh," bey..

DR

Kapanış.

İnternet meleği

Çıkardığınız her sesin duyulduğunu, karanlıkta olmadığınız sürece her hareketinizin gözetlendiğini varsayarak yaşamak zorundaydınız.

[GEORGE ORWELL, 1984]

"17 Kasım... 2500 yılında doğum gününüz Salı'ya denk gelecek. 3000'de ise Pazartesi..." Merih Kızıl asırlar sonra ayın kaçında günlerden ne olacak zihninden hesaplayabiliyor fakat insanlarla göz teması kurmakta zorlanıyor. Siber suçlar birimindeki penceresiz, küçücük odasında, kordonu web sunucusuna bağlı cenin misali salınmakta.

"1000 yıl sonra herhangi bir şeyi kutlayacağımı sanmıyorum" dedim.

Zemin, vahşi ormanlardaki sarmaşıkları andıran kablolarla dolu.

Alt çenesini sağa sola oynatıp "Filtre kahve alırmısınız?" derken arkasındaki kahve makinesini sol elinin başparmağıyla işaret etti. Sesinde her zaman samimiyet ve bir doz coşku tınılıyordu.

"Yo, sağol Merihciğim."

Sandalyesini geriye itti, boynuna asılı kulaklığı çıkarıp masanın kenarına bıraktı ve beklemeden tekrar boynuna taktı: "Bir isteğiniz mi var?" Boşluktaki görünmez bir noktaya odaklanıyor.

"Birinin kimliğini saptamamız gerek..."

Ağzını yayararak güldü: "Olur." 1 saniyelik tereddütten sonra sordu: "Fotoğrafı var mı?"

Cep telefonumu uzattım.

Hayvanat bahçesinde rastladığım kızın bulanık profiline şöyle bir göz attı: "Açı kötü. Çözünürlük zayıf..."

Eh, langur Nabo'nun eseri. Kendisi fotojenik olsa da National Geographic'in ödüllü fotoğrafçılarından sayılmaz. "Yani?"

Merih, çekmeceyi açıp çikolataların arasında son model iPhone'unu buldu. Fotoğrafın fotoğrafını çekti. "Kim bu kadın?.."

"Bilmiyorum."

Aynı anda hem boynunu eğip hem telefonu yaklaştırarak görüntüye iyice baktı. Başını kaldırdı ve gür sesiyle sordu: "Kayıp tutanağı!?"

"Kimliği belirsiz şahıs. Tutanak yok. Şüpheli durum."

"Onu kişisel amaçla arıyorsunuz komiser..."

"Resmî bir mevzu sayılmaz. Haklısın..."

Durdu. Ne düşünüyor acaba? Asperger'li mi,

yüksek işlevli otistik mi bilemediğim Merih'in beden dilini çözemiyordum. Kızıla çalan gür, dağınık saçları; bebek yüzü ve kusursuz dişleriyle sempatik bir yakışıklı. 5-10 kilo verse, dik otursa ve konuşurken ağzını fazla açmasa... Benden 5 yaş küçük, 24'ünde. Teşkilata 2 yıl önce alınmış. 'Beyaz şapkalı hacker' takımından. Sanal programların, sistemlerin açıklarını bulan bir internet perisi yani. Bilgisayar korsanları diyarında nam salabilirdi. Aydınlik tarafa geçti. Ve siber güvenlik analisti oldu... Normalde, polisin veri tabanında bulunmayan fotoğraflardan kimlik tespiti yapılamaz. Merih ise kişisel hünerleri, Interpol verilerine erişebilmesi ve dünyanın dört bir yanındaki kankaları sayesinde harikalar yaratabiliyor. Van'da kaçırılan bir ziraat mühendisinin uydudan fotoğrafını çekmişti mesela. Mühendis, Şanghay'da çiğ balık yiyordu...

"Nerd" Merih, telefonumu iade ederken "Yapamam" diye kestirip attı. Bana sırtını dönerken ekledi:

"Yapmamayı tercih ederim." Bu cümle, ona birkaç hafta önce hediye ettiğim *Katip Bartleby*'dendi. Kitabı okumuştum demek.

"Neden? Sadece bir bakacaksın..."

Hızlıca bana bakıp "Kurallara ters" diyerek tekrar yüz çevirdi.

Katır inadı tuttu mu, iletişimi at asaletiyle keser. İsrar, vaat, yakarı ya da tehdit sökmez. Böyle durumlarda yapılacak tek şey, konuyu değiştirmektir. Ekseriyetin beceremediği sanat. Zira sıradan insanlar, lafı ikide bir kendine getirir. Övünür ya da yakını. İşin püf noktası, muhatabınıza kendinden bahsetme veya fikirlerini, hislerini söyleme fırsatı sunmaktır. Stratejik iltifat. Soru soracaksınız. Hepsisi bu.

"Merih?"

Çenesini kaldırdı: "He?"

"Hep merak etmişimdir... Şu ziraat mühendisinin izini nasıl bulmuştun?"

Durgunlaştı. Bir müddet bekledim. Ve prompter'dan okur gibi anlatmaya koyuldu: "Şu anda dünyada 1 milyar 700 milyon güvenlik kamerası kayıt yapıyor. Şehirde yaşayan bir Avrupalı, günde 500 kez kameraya yakalanır. Rekor da şampiyonluk da Çin'de. İki adımda bir, devletin elektronik gözü seni ısıtır. Tüm dijital takip sistemlerini hesaba katarsak... cep

telefonları, ağa bağlı bilgisayarlar, gözetleme uyduları... özgürlüğü sömürüyor. Yani bu gezegende kimse saklanamaz. Mahremiyet çökmüş durumda. İlk güvenlik kamerasını 1942'de Naziler kullanmıştı. George Orwell 1949'da yazdığı 1984 adlı romanla, işin nerelere varacağını öngördü. İlk dijital görüntü 1960'ta NASA'da oluşturuldu."

"Merih..."

"Ne?"

Ekranı işaret ettim: "İstesen, onu kolayca bulabilirsin, ha?"

Onu kesici aletle dürtmüşüm gibi kaçındı: "Olmaz."

Yavaşça yaklaştım ve alçak sesle "Sana bir sır vereceğim" dedim.

Kıpırdandı: "Hııı?"

Pür ciddiyetle yalan söyledim: "Bak, teşkilatta köstebek olduğundan kuşkuluyoruz. Bazı operasyonları gizli tutmak zorundayız. Anlıyorsun değil mi?"

"Köstebek mi?"

"Evet... Operasyonu sen, ben ve Necdet Amir dışında kimse bilmiyor."

"Neden? Şahsın kimliği zaten belirsiz. Bilmediğiniz bir şeyi gizlemenin anlamı ne?"

Bu kadar mantıklı konuşursan sana nasıl karşılık verebilirim? "Kadın, insan kaçakçılarının elinden kurtulmuş fakat polise güvenmiyor. Biz de şebekeye ulaşmaya çalışıyoruz. İstersen arayıp amire sor" dedim fısıltıyla.

Yüzümü inceledi. "Böyle bir konuyu telefonda konuşmak riskli." O da fısıldıyor. Demek, mavalı yuttu. Üstelik, Necdet Gümbür'le konuşmayacak.

Doğruldum: "Kızı bulman ne kadar sürer?"

"En az 7 dakika, en fazla 4 saat."

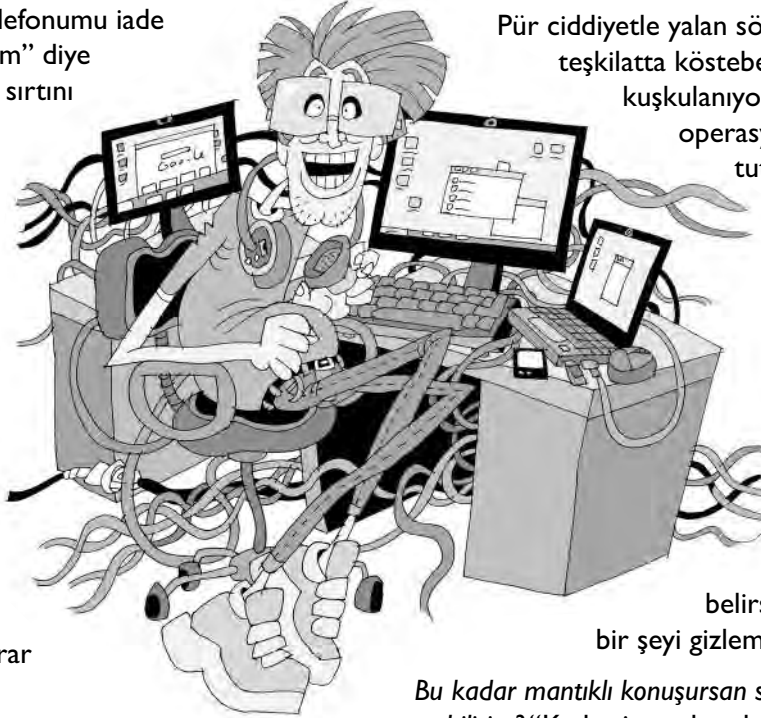
"Pekala. Hemen işe koyul öyleyse."

Canlanmıştı. Telefonuna uzandı: "Elimden geleni yaparım. Fakat..."

"Fakat ne?"

İşaret parmağını dokunmatik yüzeyde kaydırarak fotoğrafı bilgisayar ekranına aktardı. "Sihirli sözcüğü söylemediniz?"

"Lütfen." [Karşımda başkası olsa "Derhal!" derdim; rollerin değişmesinden hoşlanmam.]

Pazar

Pazar sabahı biraz tatsız uyandım. Açıkçası pek keyfim yoktu. O kadar keyifsizdim ki canım kahvaltı yapmak bile istemedi. İki tek sigarayı bir bardak kahveyle hiç edip Nuri'yi aradım.

Onun da pek keyfi yokmuş. Az önce Tayfur'la konuştuğumu, onun da keyfinin olmadığını söyledi. Dedim bu böyle olmayacak. Sen hazırlan, Tayfur'u ara o da hazırlansın. Tamam abi dedi Nuri. Hiç itiraz etmeden bu teklifimi kabul edince mutlu oldum. Ne yapacağız, neden hazırlanıyoruz diye sormadı bile. O sormayınca daha büyük keyif aldım. Hızlıca hazırlanıp çıktım evden ve tek tek evlerinden aldım arkadaşlarımı. Dedim çocuklar bi Pazarımız var, bugün de mutlu olmayacaksak ne zaman mutlu olacağız? Haklısın abi dediler hep bir ağızdan. Ani bir şekilde evlerinden alınmış olmanın şaşkınlığını yaşıyorlardı. Ben de bu şaşkınlıktan faydalanıp hükmetme ve grubu yönetme gücümün farkına varıp iyice gazla geldim.

Eteri büyük bir özenle raflara dizmiş olan gösterişli bir kasaba girdik birlikte. Biraz kanat, biraz kelebek biraz da sucuk sarı bize dedim. Çocuklar siz bir şey istiyor musunuz diye sordum. Hayır abi dediler. Utanmasınlar diye kasaba göz kırptım ve kısık bir sesle "Ben çıkınca ne istediklerini sor" diye tembilleddim. Siparişleri alıp çıktım ve Tayfur'la Nuri'yi beklemeye başladım. Vıdınanı s*ktiklerim nasıl utanmışlardı 2 poşetle çıktılar. Gidip onları da ödedim. Bir baba gibi başlarında durduğumu fark ediyordum ve bu durum her geçen dakika biraz daha hoşuma gidiyordu. Tekrar arabaya bindik. Kemerlerini bağlamalarını istedim. Yine hep bir ağızdan tamam abi dediler.

Yol üstünde denk getirdiğimiz marketten kola, pet bardak, domates, biber ne varsa alıp yeşilin bol olduğu ancak suyun yeşil kadar bol olmadığı izbe bir ormanlık alana götürdüm bunları. Yüzleri hala gülmüyordu. Arabayı park edip eşyaları yükledik ve hayrat aramaya başladık. Yeşilin olduğu yerde su da olur, merak etmeyin buluruz şimdi dedim. Öyle de oldu. Damla damla akıyor da olsa bir hayrat bulduk. Bu durum çocukları memnun etti. Bana daha fazla güvenmeye başladılar. Hayratın varlığını tahmin etmiş olmanın verdiği özgüven duygusuyla eşyaların hepsini sırtıma yükledim ve suyun yakınlarında bir yere yayıldık. Bizden başka kimse yoktu.

Nuri bir ara "Burası doğru yer mi, emin miyiz?" diyecek gibi oldu ama diyemedi. Ben bunu bakışlarımdan sezdim. Mangalı hazırlayıp közü beklemeye başladım. Çocuklar boş durmasın diye de sırayla

ateşi harlamalarını istedim. Hoşlarına gitti. Köz hazır olduktan sonra önce tavukları, en son da sucukları attım. "Sucuk çabuk olur, soğutmayalım" dedim. Biberle domatesi de iş bilen bir mangacı gibi kapaklı kısma zulaladım. Duydukları güven biraz daha arttı. Karnımızı iyice doyurduk. Kalan etleri etrafı toplanan köpeklerle atarken "Sevaptır sevap. Allah'ın dilsiz kulları bunlar" dedim.

Etin kokusunu alan köpeklerin sayısı artınca tedirgin oldum. "Kışış, uşşş" gibi anlamsız sesler çıkartarak kovdum onları. Yemekten sonra çelik çomak oyununun inceliklerini gösterdim bizimkilere. Çocuk gibi seviniler: "Hah şöyle gülsün yüzünüz be oğlum. Sizin bir gülüşünüze ömrümü veririm" demiş bulundum. Kendime hakim olamıyordum. Yıllardır tanıdığım ve hali vakti yerinde olan arkadaşlarımı sahipti birer çocukmuş gibi bağırma basasım geliyordu o gün. Abarttığımı fark edip dizginledim kendimi. Biraz etrafı gezdik. Ağaçlarda bulduğumuz ve daha önce görmediğim meyvelerin tadına önce ben baktım, sonra onlara yedirdim. Kimisine ahlal kimsisine pelit dedim. İtiraz etmediler ve yediler. Doğaya bu denli hakim olmak hoşuma gidiyordu. Verdiğim tüm yalan yanlış bilgileri sorgulamadan kabul eden arkadaşlarım sayesinde bir babaya dönüştüğümü fark ettim.

Yürüyüş esnasında yerli yersiz duraksayıp havaya bakıyor ve kısa süreli sessizlikten sonra "Yağar bu hava" diyor ve yürümeye devam ediyordum. Bir ara ellerimi arkada birleştirip Tayfur'la Nuri'yi arkamda bıraktığımı fark ettim. Mangal kokusuyla birlikte üzerime sinen bu babacan tavrından bir an önce kurtulmak için hadi dönelim artık dedim. Yine hiç itiraz etmeden kabul ettiler. Biraz sinirlerim bozuldu. Ulan insanın hiç mi fikri olmaz, hiç mi bir şeye itiraz etmez diye bağırđım bunlara. Ne bilelim abi sen öyle bir anda evden alıcam deyince bi derdin vardır diye itiraz etmek istemedik dediler. Benim ne derdim olucak olum, keyfiniz yerine gelsin diye getirdim dedim. Bizim keyfimiz yerinde abi. Ayrıca kocaman adamlarız, bi derdimiz olursa da kendi başımıza çözeriz dediler. İyice tadım kaçtı. Oturduğumuz yere geri dönüp köze biraz su döktükten sonra yavaş yavaş toplandık.

Eşyaları araçlara yükleyip yola koyulduk. Ara sıra dikiz aynasından Nuri'yle göz göze gelmeye çalıştım. Senin yapacağın işi s*keyim ne güzel evimizde oturacaktık der gibi gözlerini kağırdı ve kafasını sağa sola salladı. Tek tek evlerine bıraktım ve sonra kendim de eve gittim. O günden sonra uzunca bir süre konuşmadık. Pazar günleri aramadım bir daha. Herkes kendi planını yapmış dedim içimden. Gayet de güzel planlar yaptılar aslında. Bir ara etlerin parasını isteyip çirkinleşmek geldi içimden ama kıyamadım. İçimde biraz daha babalık kaldığını fark ettim.

Haftalık Mizah Dergisi | 22 EYLÜL 2021 | Sayı: 732

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL: 0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 350 TL. Özel kargo teslimatlı 450 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.
İBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

